

הַשַּׁבָּת שְׁמֶרָה אֶת שׁוֹמֵר הַשַּׁבָּת

קראו את הסיפור וצנו על האלות האחריו.

ספורנו מתרחש באחת ממדינות ערב. היהודי סולימן היה צריך לברח עם משפחתו מביתו בגלל השנאה ששנאו הערבים את היהודים באותו מקום. סולימן ואשתו לא הספיקו לקחת הרבה דברים, אבל זכרו לקחת פמוטות ונרות של שבת ואת גביע הזין של הקדוש.

5 ביום רביעי באותו השבוע הם הצטרפו לשירה של אנשים שרצו לעבר את המדבר ולהגיע לעיר שמעבר למדבר. הם היו צריכים להגיע לעיר זו ביום ששי והנה התארכה להם הדרך. הגיע יום ששי ועדיין לא יצאו מן המדבר. הסתכלו סולימן ואשתו זה בזה בפנים מדאגות: מה יעשו? האם ימשיכו ויסעו עם האנשים ויחללו את השבת, או ישארו וישבתו במדבר המפחיד ויבטחו בה' שיציל אותם?

בלי לדבר ביניהם הניחו סולימן ואשתו את החבילות שלהם על הארץ והחליטו שלא לחלל את השבת. האנשים האחרים הסתכלו עליהם בתמהון: האם חסרי דעת הם, היהודים האלה?

היו כאלה שרחמו עליהם, כי היו בטוחים שימותו במדבר. הם השאירו להם 15 אכל ומים שסיפיקו להם ליומים, ונפרדו מהם.

סולימן ובני משפחתו נשארו במדבר הגדול. עוד מעט תשקע השמש. הפחד היה גדול, אבל סולימן אמר: "אסור להתעצב בשבת! בואי, הדליקי נרות". האשה הדליקה את הנרות וברכה עליהם בדמעות. ירד החשך, וקולות מפחידים של חיות נשמעו סביב, אבל החיות לא העזו להתקרב בגלל האש של הנרות. תפלת השבת עזרה להם להפיג מעט את הפחד שהיה בלבבותיהם, אבל עוד מעט יכבו הנרות ואז יבואו בעלי החיים...

מוטב שלא נחשב על כך, אמר סולימן לעצמו, והתחיל לשיר בקול זמירות שבת. הנרות כמעט כבו. קולות החיות התקרבו אליהם. הם ראו דמויות של חיה קרובה מאוד, ואז הבחינו בעוד דמויות שהתקרבו אליהם. אלה לא היו חיות. 25 אלה היו אנשים, בדואים שגרו במדבר. הבדואים ראו את האור הקטן ובאו לראות מי חסר הדעת הנשאר לבדו במדבר.

הַבְּדוּאִים נִשְׁאַרוּ עִם סוּלִימָן וּמִשְׁפַּחְתּוֹ בְּמִשְׁךְ כָּל הַלַּיְלָה וְשָׁמְרוּ עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי
הַחַיּוֹת. בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת הֵבִיאוּ אֶת סוּלִימָן וּמִשְׁפַּחְתּוֹ לְאַהֲלֵים שְׁלֵהֶם, וּבַיּוֹם
רִאשׁוֹן לָווּ אוֹתָם אֶל הָעִיר שְׁמֵעֶבֶר לְמִדְבָּר. כְּאִשֶּׁר הִגִּיעוּ אֶל קְרוּבֵיהֶם, שָׁאָלוּ
30 הַקְּרוּבִים: "אֵיךְ הִצַּלְתֶּם לְהִשָּׁאֵר בַּחַיִּים? וְהֲרִי מָצְאוּ אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים
שֶׁנִּסְעוּ בַשָּׂנְיָה שְׁלָכְם וְכִלְּם מֵתִים, כִּי שׁוֹדְדִים הִתְנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם".
סוּלִימָן וְאִשְׁתּוֹ הִתְרַגְּשׁוּ מְאֹד. יָס קָרָה לָהֶם. הֵם עָנוּ לְקְרוּבֵיהֶם: "הַשַּׁבָּת
שֶׁמְרָה עָלֵינוּ וְהִשָּׁאִירָה אוֹתָנוּ בַּחַיִּים".